

Sygn. akt II AKa 341/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA - Paweł Rysiński

Sędziowie SA - Jarosław Góral

SO (del.) - Ewa Jethon (spr.)

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2015 r.

sprawy M. J. (1), urodz. (...) w W., syna W. i A. z domu M.,

oskarżonego z art. 258§1 k.k., art. 53 ust. 2 w zb z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 4§1 k.k. w zw. z art. 11§2 w zw. z art. 65§1 w zw. z art. 12 k.k.(3x)

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 lipca 2015 r. sygn. akt XII K 133/14

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;*
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. M. Kancelaria Adwokacka w W. kwoty 238 (dwieście trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% VAT z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu wykonywaną przez Sądem Apelacyjnym;*
- 3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

M. J. (1) oskarżony został o to, że :

I. w okresie od lipca 2002 roku do lata 2004 roku w W. i w innych miejscowościach na terenie kraju działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) ps. (...), D. K. ps. (...), T. J., K. S. ps. (...), W. K. ps. (...) i innymi ustalonymi oraz nieustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. P. ps. (...) vel ps. (...), mającej na celu dokonywanie przestępstw, a w szczególności produkcję amfetaminy i jej wprowadzanie do obrotu na terenie kraju;

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

II. w okresie od grudnia 2002 roku do około końca marca 2003 roku w W. i A. działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. ps. (...) vel ps. (...), W. K. ps. (...), D. K. ps. (...), M. M. (1) ps. (...) i mężczyzną o ps. (...) z U., w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, brał udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości co najmniej około 120 kilogramów i nie więcej niż około 180 kilogramów w ten sposób, że z uprzednio odebranego od mężczyzny o ps. (...) z U. przez R. P. i W. K. w od 10 do 15 przypadków prekursor w postaci(...) tzw. (...) w ilościach każdorazowo po około 20 litrów wraz D. K. i M. M. (1) wytwarzał amfetaminę każdorazowo w ilości po 12 kilogramów w od 10 do 15 cyklach produkcyjnych, po czym wspólnie i w porozumieniu z D. K. i M. M. (1) brał udział we wprowadzeniu do obrotu wyprodukowanej amfetaminy w ten sposób, że przekazywał ją R. P. i W. K. celem przekazania mężczyźnie o ps. (...) z U., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i zarzuconego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw;

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

III. w okresie od maja 2003 roku do 16 stycznia 2004 roku w W. i S. działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. ps. (...) vel ps. (...), W. K. ps. (...), D. K. ps. (...), M. M. (1) ps. (...) i mężczyzną o ps. (...) z U., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, brał udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości około 240 kilogramów w ten sposób, że z uprzednio odebranego od mężczyzny o ps. (...) z U. przez R. P. i W. K., a od okresu letniego 2003 roku także od K. S. ps. (...) prekursor w postaci (...) tzw. (...) w ilościach po około 20 litrów każdorazowo wraz D. K. i M. M. (1) wytwarzał amfetaminę każdorazowo w ilości po 12 kilogramów w około 20 cyklach produkcyjnych, po czym wspólnie i w porozumieniu z D. K. i M. M. (1) brał udział we wprowadzeniu do obrotu wyprodukowanej amfetaminy w ten sposób, że przekazywał ją R. P. i W. K. celem przekazania mężczyźnie o ps. (...) z U., przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i zarzuconego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw;

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

IV. w bliżej nieustalonych dniach w okresie od maja 2004 roku do lata 2004 roku w W. i W. gm. P., działając wspólnie i w porozumieniu z R. P. ps. (...) vel ps. (...), W. K. ps. (...), D. K. ps. (...), T. J. i mężczyzną o ps. (...) z U., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, brał udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości od około 72 kilogramów do około 108 kilogramów w ten sposób, że w około 6-9 przypadkach odbierał - za pośrednictwem R. P. i W. K. - od mężczyzny o ps. (...) z U. i K. S. ps. (...) prekursor w postaci(...) tzw. (...) z częstotliwością dwóch — trzech razy miesięcznie w ilościach po 20 litrów każdorazowo, a następnie z otrzymanego prekursora wraz z D. K. i T. J. wytwarzał amfetaminę w około 6-9 cyklach produkcyjnych w ilości po 12 kilogramów każdorazowo, po czym wraz z D. K. i T. J. wytworzoną substancję psychotropową wprowadził do obrotu poprzez przekazanie amfetaminy R. P. i W. K., którzy następnie narkotyki przekazali dalszym odbiorcom, przy czym z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i zarzuconego czynu dopuścił się działając w zorganizowanej grupie mającej na celu dokonywanie przestępstw;

tj. o czyn z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 10 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. akt XII K 133/14

1. oskarżonego M. J. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I z tym, że ustalił okres jego popełnienia od nieustalonego dnia grudnia 2002 roku do dnia 17 czerwca 2004 roku i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

2. oskarżonego M. J. (1) - w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II uznał za winnego tego, że w okresie od grudnia 2002 roku do nieustalonego dnia marca 2003 roku w W. i w A. działając wspólnie i w

porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wobec których prowadzone jest odrębne postępowanie karne, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, brał udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniej niż 96 kilogramów i nie więcej niż 166 kilogramów w ten sposób, że wraz z ustalonymi osobami przy wykorzystaniu prekursora w postaci (...) tzw. (...) w ilościach każdorazowo nie mniej niż 20 litrów wytworzył amfetaminę, każdorazowo w ilości po 12 kilogramów, w od 8 do 13 cyklach produkcyjnych oraz brał udział we wprowadzeniu do obrotu wyprodukowanej amfetaminy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami wobec których prowadzone jest odrębne postępowanie karne, w ten sposób że przekazywał ją ustalonym osobom celem udostępnienia odpłatnie nieustalonej osobie celem dalszej odsprzedaży, a z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i czyn ten popełnił działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw, ustalając, że wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 roku (Dz.U.2011.117.678 art. 1) zgodnie z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 roku (Dz.U.2011.117.678 art. 1) zgodnie z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na mocy art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. karę grzywny w wymiarze 180 stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych;

3. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. J. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 22.517,56 zł;

4. oskarżonego M. J. (1) - w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. III aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2003 roku do 16 stycznia 2004 roku w W. i w S., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wobec których prowadzone jest odrębne postępowanie karne oraz z D. K. ps. (...) i M. M. (1) ps. (...) prawomocnie skazanymi w sprawie o sygn.VIII K 504/04 Sądu Okręgowego w Warszawie, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, brał udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie więcej niż 240 kilogramów w ten sposób, że wraz z D. K. ps. (...) i M. M. (1) ps. (...) przy wykorzystaniu prekursora w postaci (...) tzw. (...) w ilościach każdorazowo po nie mniej niż 20 litrów, wytworzył amfetaminę każdorazowo w ilości po 12 kilogramów w co najmniej 20 cyklach produkcyjnych oraz brał udział we wprowadzeniu do obrotu wyprodukowanej amfetaminy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami wobec których prowadzone jest odrębne postępowanie karne, w ten sposób że przekazywał ją ustalonym osobom celem udostępnienia odpłatnie nieustalonej osobie celem dalszej odsprzedaży, a z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i czyn ten popełnił działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw, czym wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 roku (Dz.U.2011.117.678 art. 1) zgodnie z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 roku (Dz.U.2011.117.678 art. 1) zgodnie z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na mocy art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych;

5. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. J. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 54.465,12 zł;

6. oskarżonego M. J. (1) - w ramach zarzucanego mu czynu zabronionego w pkt. IV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od maja 2004 roku do 17 czerwca 2004 roku w W. i w W. gm. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wobec których prowadzone jest odrębne postępowanie karne, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, brał udział w procesie wytwarzania znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie więcej niż 36 kilogramów w ten sposób, że wraz z ustalonymi osobami, przy wykorzystaniu prekursora w postaci (...) tzw. (...) w ilościach każdorazowo po co najmniej 20 litrów wytworzył amfetaminę każdorazowo w ilości po 12 kilogramów w 2 cyklach produkcyjnych (w tym w jednym wykorzystującym dwukrotnie po co najmniej 20 litrów prekursora (...)) oraz brał udział we wprowadzeniu do obrotu wyprodukowanej amfetaminy, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wobec których prowadzone jest odrębne postępowanie karne, w ten sposób że przekazywał ją ustalonym osobom celem udostępnienia odpłatnie dalszym odbiorcom celem dalszej odsprzedaży, a z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu i czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie przestępstw, czym wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego stanowiącego przestępstwo z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 roku (Dz.U.2011.117.678 art. 1) zgodnie z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 9 grudnia 2011 roku (Dz.U.2011.117.678 art. 1) zgodnie z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na mocy art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 1 i 3 k.k. karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 10 złotych;

7. na mocy art. 45 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. J. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości 8.211,89 zł;

8. na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 8 czerwca 2010 roku (Dz.U.2009.206.1589 art. 1) kary jednostkowe pozbawienia wolności (z pkt. 1,2,4,6) wymierzone za poszczególne czyny zabronione połączył i wymierzył oskarżonemu M. J. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat;

9. na mocy art. 85 k.k. i 86 § 1 i § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 8 czerwca 2010 roku (Dz.U.2009.206.1589 art. 1) w zw. z art. 33 § 3 k.k. kary jednostkowe grzywny (z pkt. 2,4,6) wymierzone za poszczególne czyny zabronione połączył i wymierzył oskarżonemu M. J. (1) karę łączną grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając równowartość jednej stawki dziennej w kwocie 10 zł;

10. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, o której mowa w pkt 8, zaliczył oskarżonemu M. J. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 7 stycznia 2014 roku do dnia 20 stycznia 2015 roku;

11. na mocy art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. w zw. z art. § 14 ust. 2 pkt. 5 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z zm.) zasądził od Skarbu Państwa rzecz adw. A. M. kwotę 1.680 zł., podwyższoną o podatek od towarów i usług (23% VAT) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonego;

12. na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 5 lub 6 i art. 3 ust. 1 oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.2011.240.1431) zasądził od oskarżonego M. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.200 zł tytułem opłaty i kwotę 4.357,34 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2 i 3 oraz 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. co do czynu z punktu I. (1) sentencji wyroku (pkt. I aktu oskarżenia) z art. 258 § 1 kodeksu karnego:

1) obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 k.k., 101 § 1 pkt 4 i 102 oraz art. 258 § 1 kodeksu karnego, poprzez błędne zastosowanie do czynu z art. 258 § 1 k.k., art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu po nowelizacji z 16 kwietnia 2004 r., która weszła w życie 1 maja 2004 r. (Dz. U. nr 93 poz. 889 z 2004 r.), to jest z zagrożeniem karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, podczas gdy czyn zarzucany oskarżonemu miał mieć miejsce w okresie od nieustalonego dnia grudnia 2002 r. do 17 czerwca 2004 r., a zatem zgodnie z art. 4 § 1 kk do tego czynu należało stosować art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu określonym w tekście pierwotnym kodeksu karnego (Dz. U. nr 88 poz. 553 z 1997 r) ze zmianą z 10 września 1999 roku obowiązującą od 17 października 1999 r. (Dz. U. nr 83 poz. 931 z 1999 r.), a zatem z zagrożeniem karą pozbawienia wolności do lat 3, co przy zastosowaniu art. 101 § 1 k.k. oraz art. 102 kodeksu karnego oznacza, że karalność czyn z punktu I. (1) sentencji wyroku (pkt. I aktu oskarżenia) z art. 258 § 1 kodeksu karnego ustala z upływem 10 lat od zakończenia czynności wykonawczej czyli w tym przypadku 17 czerwca 2014 r., a zatem zgodnie z art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie przeciwko oskarżonemu M. J. (1) o czyn z art. 258 § 1 k.k. należało umorzyć ze względu na przedawnienie karalności tego czynu;

2) obrazę przepisów postępowania tj. art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na niesłusznym niezastosowaniu wskazanych przepisów i niewydanie wyroku umarzającego postępowaniu podczas gdy zgodnie z art. 414 § 1 k.p.k. w związku z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie przeciwko oskarżonemu M. J. (1) o czyn z art. 258 § 1 k.k. należało umorzyć ze względu na przedawnienie karalności tego czynu;

3) obrazę przepisów postępowania tj. art. 4, 5 § 2, 7, 167, 366 § 1, 410 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz naruszeniem zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w efekcie poprzez bezzasadne i bezkrytyczne danie wiary zeznaniom będących zainteresowanymi w pomawianiu oskarżonego osób tj. R. P., M. J. (2) i K. S. przy niemal całkowitym zdyskredytowaniu korzystnych dla oskarżonego wyjaśnień oraz zeznań składanych przez świadków na rozprawie i wskazujących na to, że świadkowie zeznający w niniejszej sprawie nie znali M. J. (1) jako członka grupy przestępczej, kierowanej przez R. P., w tym zeznań świadków takich jak: J. S. (świadek koronny), W. K., D. K., M. M. (1), D. P., J. G., B. G., J. R. (1), T. J.; podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że nie sposób przypisać oskarżonemu przypisanego mu czynu z art. 258 § 1 k.k.;

4) błąd w ustaleniach faktycznych, będący efektem opisanej wyżej obrazę przepisów postępowania, polegający na przypisaniu M. J. (1) czynu z art. 258 § 1 k.k. podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że oskarżony nie brał udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i przy braku obiektywnych dowodów jednoznacznie i ponad wszelką wątpliwość świadczących o sprawstwie oskarżonego prowadzić musi do konstatacji, że oskarżony M. J. (1) powinien być zostać uniewinniony od czynu z art. 258 § 1 k.k.;

II. co do czynu z punktu II. wyroku (pkt. II aktu oskarżenia) pkt 2. sentencji, tj. czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego;

5) obrazę przepisów postępowania tj. art. 4, 5 § 2, 7, 167, 366 § 1, 410 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz naruszeniem zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w efekcie poprzez bezzasadne i bezkrytyczne danie wiary zeznaniom będących zainteresowanymi w pomawianiu oskarżonego osób tj. R. P. i K. S., przy zdyskredytowaniu korzystnych dla oskarżonego zeznań świadków D. K. i D. P., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem

wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że nie sposób przypisać oskarżonemu przypisanego mu czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego;

6) błąd w ustaleniach faktycznych, będący efektem opisanej wyżej obrazę przepisów postępowania, polegający na przypisaniu M. J. (1) czynu z punktu II aktu oskarżenia tj. czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego; podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że oskarżony nie brał udziału w tym przestępstwie i przy braku obiektywnych dowodów jednoznacznie i ponad wszelką wątpliwość świadczących o sprawstwie oskarżonego prowadzić musi do konstatacji, że oskarżony M. J. (1) powinien być zostać uniewinniony od czynu z pkt. II aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego;

III. co do czynu z punktu III. wyroku (pkt. III aktu oskarżenia) pkt 4. sentencji wyroku, tj. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego;

7) obrazę przepisów postępowania tj. art. 4, 5 § 2, 7, 167, 366 § 1, 410 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz naruszeniem zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w efekcie poprzez bezzasadne i bezkrytyczne danie wiary zeznaniom świadków R. P. i K. S., będących zainteresowanymi w pomawianiu oskarżonego, przy dyskredytowaniu korzystnych dla oskarżonego zeznań świadków D. K. i D. P. czy M. M. (1), podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że nie sposób przypisać oskarżonemu przypisanego mu czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego;

8) błąd w ustaleniach faktycznych, będący efektem opisanej wyżej obrazę przepisów postępowania, polegający na przypisaniu M. J. (1) czynu z punktu III aktu oskarżenia tj. czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego; podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że oskarżony nie brał udziału w tym przestępstwie i przy braku obiektywnych dowodów jednoznacznie i ponad wszelką wątpliwość świadczących o sprawstwie oskarżonego prowadzić musi do konstatacji, że oskarżony M. J. (1) powinien być zostać uniewinniony od czynu z pkt. III aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego; IV. co do czynu z punktu IV. wyroku (pkt. IV aktu oskarżenia) pkt 6 sentencji wyroku, tj. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego;

9) obrazę przepisów postępowania tj. art. 4, 5 § 2, 7, 167, 366 § 1, 410 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz naruszeniem zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w efekcie poprzez bezzasadne i bezkrytycznej danie wiary zeznaniom świadków R. P. i K. S., będących zainteresowanymi w pomawianiu oskarżonego, a także zeznaniom T. J. i M. J. (2), przy zdyskredytowaniu korzystnych dla oskarżonego zeznań świadków D. K. i D. P., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem w skazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że nie sposób przypisać oskarżonemu przypisanego mu czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego;

10) błąd w ustaleniach faktycznych, będący efektem opisanej wyżej obrazę przepisów postępowania, polegający na przypisaniu M. J. (1) czynu z punktu IV aktu oskarżenia tj. czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego; podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że oskarżony nie brał udział w tym przestępstwie i przy braku obiektywnych dowodów jednoznacznie i ponad wszelką wątpliwość świadczących o sprawstwie oskarżonego prowadzić musi do konstatacji, że oskarżony M. J. (1) powinien być zostać uniewinniony od czynu z pkt. IV aktu oskarżenia, tj. czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego;

11) obrazę przepisów postępowania tj. art. 4, 5 § 2, 7, 167, 366 § 1, 410 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz naruszeniem zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w efekcie poprzez bezzasadne i bezkrytyczne zaniechanie czynności dowodowych zmierzających do ustalenia osoby o ps. (...) z U., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że nie sposób przypisać oskarżonemu przypisanego mu czynu z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 11 § 2 kodeksu karnego w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 kodeksu karnego;

V. Co do orzeczenia obowiązku zwrotu korzyści pochodzących z przestępstwa

12) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony brał udział w wyprodukowaniu 372 kg amfetaminy oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony za każdy wyprodukowany kilogram amfetaminy otrzymywał po 60 dolarów amerykańskich, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania prowadzi do wniosku, że brak jest dowodów świadczących o tym, że oskarżony brał udział w produkcji takiej ilości narkotyków oraz że otrzymywał za to wynagrodzenie w przyjętej przez Sąd I instancji wysokości;

VI. Co do orzeczenia grzywny

13) obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 58 § 2 kk, poprzez jego błędne niezastosowanie i orzeczenie wobec oskarżonego grzywny podczas gdy grzywny nie orzeka się jeżeli dochody sprawcy, jego stosunki majątkowe lub możliwości zarobkowe uzasadniają przekonanie, że sprawca grzywny nie uiszczy i nie będzie jej można ściągnąć w drodze egzekucji.

VII. Nadto z ostrożności procesowej, na wypadek niepodzielenia przez Sąd II instancji podniesionej wyżej argumentacji i zarzutów, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił – rażąco niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu rażąco surowych kar częściowych i w efekcie kary łącznej w wymiarze ośmiu lat pozbawienia wolności, co jest karą rażąco surową i sprzeczną z dyrektywami wymiaru kary;

VIII. Na podstawie art. 427 § 1 i art. 454 § 2 k.p.k. wniósł o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich zarzuconych mu czynów, zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych albo (z ostrożności procesowej na wypadek niepodzielenia w całości powyższej argumentacji) o zmianę kary poprzez wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze co najwyżej trzech lat pozbawienia wolności i zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych tak pierwszej jak i drugiej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i taka jej ocena powoduje, że nie została uwzględniona.

Na wstępie ocenić należało zarzut 1 sformułowany jako zarzut obrazy prawa materialnego w którym obrońca domagał się zastosowania art. 4§1 k.k. w zakresie określenia terminu przedawnienia karalności czynu i stanowiący jego implikację zarzut 2 obrazy przepisu postępowania - art. 17§1 pkt.6 k.p.k. Oba uznać należało za bezzasadne.

Odnośnie interpretacji przepisów odnoszących się do przedawnienia karalności czynów, należy przypomnieć, że acz są one przepisami materialnymi, to kolejne ustawy wyłączają stosowanie w tym zakresie reguły *lex retro non agit* wyrażonej w art.4§1 k.k., stanowiąc *lex specialis* do tego przepisu. Reguluje to art.15 przepisów wprowadzających Kodeks karny z 1997 r., który stanowi, że dla przestępstw popełnionych przed wejściem w życie Kodeksu stosuje się przepisy tego Kodeksu, chyba, że okres przedawnienia już upłynął. Analogicznie rozstrzyga tę kwestię art. 2 Ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r., wydłużającej okres przedawnienia karalności czynów zagrożonych karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, który stanowi, że do czynów popełnionych przed wejściem w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy Kodeksu karnego o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba, że termin przedawnienia już upłynął.

Nie upłynął on przed wejściem w życie tej ustawy, bowiem czyn przypisany oskarżonemu z art. 258§1 k.k. popełniony w okresie od grudnia 2002 r. do 17 czerwca 2004 roku jest przestępstwem trwałym. Dla tego rodzaju przestępstwa bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z chwilą jego zakończenia. W tej dacie występek ten zagrożony był karą do 5 lat pozbawienia wolności i okres jego przedawnienia, zgodnie z art.101§1 pkt 3 k.k. wynosi 10 lat, wydłużone o wynikający z treści art. 102 k.k. okres 5 lat. Oznacza to, że okres przedawnienia karalności przestępstwa upłynie w 2019 roku.

Prawidłowo interpretując przepisy, skarżący nie mógł oczekiwać zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej wskazanej treścią art.17§1 pkt 6 k.p.k., w postaci przedawnienia karalności czynu.

Odnosząc się do zarzutów 3, 5, 7 i 9, na wstępie wskazać należy, że nieprawidłowym jest sformułowanie zarzutu naruszenie wyrażonej w art.5§2 k.p.k., zasady *in dubio pro reo* obok zarzutu dowolnej oceny dowodów. Tak sformułowane zarzuty powodują, iż apelacja ta jest wewnętrznie sprzeczna. Skarżący może skutecznie powoływać się na treść art. 5§2 k.p.k. tylko wtedy, gdy Sąd orzekający po przeprowadzeniu postępowania dowodowego dokona wszechstronnej oceny dowodów, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k. i mimo tego nie usunie wątpliwości, co do istotnych okoliczności sprawy. Nie można zatem jednocześnie podnosić obrazy reguł przewidzianych w tych dwóch normach prawnych. Nadto zarzut naruszenia tego przepisu postawić można tylko wtedy, gdy Sąd orzekający poweźmie wątpliwości, a mimo tego rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego, nie zaś wtedy, gdy wątpliwości te ma strona. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wynika, aby Sąd ten powziął wątpliwości, a przeciwnie ocenę dowodów przedstawił w sposób jednoznaczny i kategoriyczny.

Oceniając te zarzuty stwierdzić należy, że nie budzi wątpliwości kompletność materiału dowodowego i jego ocena dokonana przez Sąd I instancji. Zarzuty te dotyczące obrazy przepisów postępowania, wskazują, że skarżący wywodzi sprzeczną z nimi ocenę dowodów, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych prowadzący do niezasadnego przypisania oskarżonemu czynów zaskarżonym wyrokiem. Treść zarzutów powoduje, że ocenić należało je przede wszystkim w kategorii obrazy art. 7 k.p.k. Zarzuty obrazy analizowanych przepisów zmierzają bowiem do podważenia uznanych przez Sąd *meriti* za wiarygodne, zeznań świadków, postulując oparcie ustaleń na wyjaśnieniach oskarżonego i świadków, których zeznaniom Sąd orzekający nie dał wiary. Konstrukcja skargi apelacyjnej pokazuje, że jej autor wybiórczo i instrumentalnie prezentuje znaczenie poszczególnych dowodów dla dokonanych ustaleń wypaczając ich faktyczny sens, przez co pozbawia swój wywód waloru kompleksowości.

Na akceptację natomiast zasługuje teoretyczny wywód autora wywiedzionego środka odnoszący się do oceny materiału dowodowego. Jego skuteczność wymaga jednak, aby rozważania teoretycznej natury wypełnione zostały merytoryczną, opartą o realia sprawy, treścią, czemu skarżący nie sprostał. Nie może to jednak dziwić z uwagi na stan dowodów, który pozwolił na rekonstrukcję przebiegu zdarzeń i dokonaną przez Sąd orzekający ocenę zgodną z regułami art.7 k.p.k.

Zarzuty zmierzające do podważenia zeznań świadków R. P., M. J. (2), T. J. i K. S., przedstawione zostały w apelacji obrońcy w oderwaniu od siebie i innych korespondujących z nimi dowodów, w tym tych, na których oparcia domagał się sam skarżący.

Przede wszystkim nie jest prawdą twierdzenie obrońcy, że jedynym dowodem na sprawstwo oskarżonego, co do wszystkich przypisanych czynów są „wątpliwe i chwiejne” zeznania świadka R. P.. Przeciwnie natomiast stwierdził Sąd Okręgowy na stronie 24 i 27 uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że depozycje tego świadka nie są jedynymi dowodami obciążającymi oskarżonego, ale znajdują swoje potwierdzenie w innych dowodach, które pozwalają na jego dokładną weryfikację. Dowody te i ich wartość szczegółowo omówił Sąd Okręgowy w treści rzeczowego uzasadnienia. Przypomnieć należy, że za takie uznał zeznania T. i M. J. (2), K. S., J. S., a także wyniki analiz fizykochemicznych wskazujące na obecność amfetaminy na przedmiotowych posesjach w A. i W., zaś w S. linii produkcyjnych do produkcji amfetaminy, na których urządzeniach stwierdzono ślady linii papilarnych oskarżonego oraz świadków K. i M.. Nadto Sąd meriti odniósł się także do wyjaśnień oskarżonego, w których ten stwierdził, że był szantażowany przez P., który w dniu 13 maja 2012 r. od zapłaty mu kwoty 40 000 zł uzależniał treść złożonych zeznań i w konsekwencji odpowiedzialność oskarżonego. Podczas, gdy, jak wskazał Sąd meriti, zeznania te P. złożył przed tą datą (str. 25-26, 37 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Nie może przemawiać za brakiem wiarygodności świadka P., jak wywodzi skarżący, że świadkowie poza R. P. i K. S. nie rozpoznali oskarżonego. Sprostowania wszakże wymaga, że świadek S. także stwierdził, że go nie zna, natomiast udział M. J. (1) w zdarzeniu na posesji w W. potwierdzili świadkowie T. i M. J. (2). Trudno oczekiwać, że wszyscy przesłuchani świadkowie złożą takie same zeznania, wszak byli świadkami różnych okoliczności, których kompatybilność dała obraz przedmiotowych zdarzeń. Nie podważają one, jak wywodzi błędnie obrońca zeznań świadka P., lecz przeciwnie, pozwalają na potwierdzenie szeregu okoliczności, które wynikają z jego zeznań, którym Sąd dał wiarę.

Mimo, iż świadek S. nie wskazał oskarżonego, nie podważa dokonanych przez Sąd ustaleń, bowiem zeznał, że znajomość grupy P. przerwana była pobytem świadka w zakładzie karnym w latach 2002 – 2005, zaś oskarżony J. właśnie w tym okresie prowadził z tą grupą swoją działalność przestępczą i przystąpił do niej w grudniu 2002 r. Aktywność przestępcza obu osób nie odbywała się zatem w tym samym czasie. Kwestię tę wyjaśnił Sąd na stronie 29 uzasadnienia, gdzie wskazał, że świadek ten opisał działalność grupy kierowanej przez P. a także osób S., K., K., T. i M. J. (2), M. M. (1), jako osób zajmujących się wspólnie z P. produkcją i odbiorem amfetaminy (str.30).

Nie może także podważyć oceny Sądu meriti twierdzenie obrońcy odnoszące się do zeznań świadka S., jedynie na tej podstawie, że na rozprawie odmówił składania zeznań i potwierdził jedynie wyjaśnienia złożone uprzednio, w których jako podejrzany mógł kłamać. Tego czysto hipotetycznego założenia skarżący nie poparł natomiast żadnymi konkretnymi argumentami, które po myśli art. 7 k.p.k. winien wskazać. Przypomnieć należy, że zarzut kwestionowania oceny dowodów na gruncie art. 7 k.p.k. jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (przykładowo Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1975 r. sygn. akt II K 355/74, OSNPG 9/1975, poz.84). Oczekiwanie uznania go za skuteczny implikuje konieczność wykazania, jakich konkretnie uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego. Tych, jak stwierdzono, autor apelacji w ogóle nie wskazał. Tymczasem analiza kwestionowanych zeznań zawarta w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia na stronach 35-39 jest rzetelna i kompleksowa. Wynika z niej udział świadka S. kolejno w grupach M. A. ps. (...) a następnie R. P., która skupiała się przede wszystkim na produkcji i dalszej sprzedaży amfetaminy. Udział ten określił, jako polegający na przewożeniu sprzętu do produkcji amfetaminy w kolejne miejsca, dostarczanie prekursorów czyli (...) oraz odbiór gotowego narkotyku. Świadek wskazał między innymi miejsca produkcji i osoby w nich uczestniczące, w tym w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów, w sposób zgodny z pozostałym materiałem dowodowym, choć nie wskazał na oskarżonego. Kwestię tę przekonująco wyjaśnił Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, między innymi tym, że przywożony przez niego płyn dostarczał przede wszystkim M. M. (1) i D. K., którzy zostali za to prawomocnie skazani. Dodać do tego należy, co

wynika z ustaleń Sądu, że świadek S. był jedną z osób pełniących opisaną rolę oprócz W. K. i A. P., którzy dostarczali prekursor i odbierali narkotyki.

Także zaprzeczenie znajomości oskarżonego przez M. M. (1) i D. K., tak jak ich udziałowi w produkcji amfetaminy w S., za który zostali prawomocnie skazani, nie może być wiarygodne w świetle innych wskazanych w uzasadnieniu Sądu Okręgowego dowodów.

Nie jest natomiast prawidłowe odniesienie skarżącego do zeznań świadka K., który na rozprawie skorzystał z prawa odmowy składania zeznań.

Nie może mieć także oczekiwanego znaczenia okoliczność zaprzeczenia znajomości świadka D. P. z oskarżonym, skoro skarżący nie dostrzega, że Sąd wyjaśnił ich niewiarygodność tym, że według relacji świadka P., P. i J. byli bliskimi kolegami i to właśnie za pośrednictwem oskarżonego poznał świadka, od którego wynajęto posesję. P. nie zaprzeczył natomiast faktowi, że ową posesję wynajmował.

Nie wskazał oskarżonego także właściciel posesji w S. – J. R. (2), który zeznał, że osobami zainteresowanymi wynajmem byli M. M. (1) i D. K., zaś pierwszy z nich regulował wszelkie należności z tytułu najmu. Nie może więc dziwić, że nie rozpoznał oskarżonego, z którym nie miał przecież kontaktu. Podobnie właściciele posesji w W. B. i J. G., którzy wskazali, że kontakt z najemcami miał jej współwłaściciel – nieżyjący aktualnie R. K., który wówczas mieszkał tam na stałe.

W taki sam sposób, jako niezasadny, ocenić należało zarzuty 4, 6, 8 i 10 - błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony dokonał przypisanych mu czynów. Wniosek ten stanowi bowiem implikację zarzutów obrazy prawa procesowego, których uwzględnienie prowadzić miałyby do przyjęcia, że oskarżony nie brał udziału w popełnieniu żadnego z przypisanych czynów. Takie właśnie ustalenie byłoby ustaleniem poczynionym wbrew zgromadzonym dowodom, a więc dowolnym, uchybiającym regułom oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Paradoksalnie zatem wbrew normom, których to naruszenie skarżący przypisuje w swej apelacji Sądowi.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zmierzający do podważenia przypisania oskarżonemu udziału w produkcji 372 kg amfetaminy stanowi powielenie zarzutów 6, 8 i 10, choć sprowadza się do zakwestionowania ilości wyprodukowanej substancji psychotropowej. Fakt produkcji wynika przede wszystkim z zeznań świadka P., zweryfikowanych w toku postępowania przez biegłego z zakresu chemii, z których wynika, że przy zastosowaniu parametrów produkcji opisywanych przez świadka było ono możliwe w każdym z badanych przypadków, czyli miejsc produkcji. Wyliczenie osiągniętej korzyści, o której orzeczono na podstawie art. 45§1 k.k. szczegółowo przedstawił Sąd orzekający na stronie 54 pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia. Wynika z nich, że Sąd ten przyjął dla każdej z produkcji podane przez świadka P. wartości minimalne. Świadek wskazał bowiem, że oskarżony w A. brał udział 10-15 cykli produkcyjnych, w S. - w około 20 cyklach, zaś w W. w dwóch cyklach produkcyjnych, w tym jednym podwójnym. W jednym cyklu zaś produkowano około 12 kg amfetaminy. Kwestionując przyjętą wartość korzyści 60 USD za każdy wyprodukowany kilogram, skarżący obrońca nie dostrzega także, że orzeczona korzyść uwzględnia jedynie korzyść jaką po odjęciu kosztów otrzymał oskarżony. Tymczasem w orzecznictwie wskazuje się, że podlegająca przepadkowi korzyść majątkowa, którą oskarżony osiągnął, nie ulega pomniejszeniu o koszty jego uzyskania. Oznacza to, że kwota orzeczona na podstawie art. 45§1 k.k. nie jest zawyżona, bo ograniczona wyłącznie do zysku.

W zakresie przypisanych oskarżonemu czynów, nie nasuwa zastrzeżeń przyjęta ich kwalifikacja prawna oraz jej argumentacja, której wiele miejsca poświęcił w uzasadnieniu Sąd Okręgowy, omówiona na stronach 49-52.

Na akceptację zasługuje również wymiar orzeczonych kar. Orzekając w zakresie kary Sąd meriti rozważył wszystkie okoliczności, które winny kształtować jej wymiar, co znalazło należyte odzwierciedlenie w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia na stronach 52-54. Wymierzone za poszczególne czyny, w tym trzy zbrodnie z art. 53 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kary pozbawienia wolności w wymiarze roku, 5 lat, 7 lat i 3 lat, uwzględniają zarówno stopień winy, jak i społecznej szkodliwości tych czynów, a także realizują cele kary, jakie

określa przepis art. 53 k.k. We właściwym zakresie rozważył zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące, jak też początkowo podrzędną rolę w zdarzeniu, jak i wpływ czasu od inkryminowanych zdarzeń. Również wysokość kary łącznej wymierzonej zgodnie z zasadą asperacji w stopniu zbliżonym do absorpcji, bo 8 lat, odpowiada kryteriom ukształtowanym przez orzecznictwo Sądu Najwyższego a przede wszystkim biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć. Tym samym żadna z wymierzonych kar nie jest karą rażąco surową, a tylko taka mogłaby spowodować zmianę rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Jako niezasadny uznać należy również zarzut obrazy prawa materialnego art. 58§2 k.k. poprzez jego błędne niezastosowanie i orzeczenie wobec oskarżonego grzywny, podczas, gdy grzywny nie orzeka się, jeżeli dochody sprawcy, jego warunki majątkowe lub możliwości zarobkowe uzasadniają przekonanie, że sprawca grzywny nie uiszczy i nie będzie jej można ściągnąć w drodze egzekucji. Usytuowanie tego przepisu w art. 58 k.k., którego § 1 stanowi, że jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, Sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara nie może spełnić celów kary, odnosi się przede wszystkim do przepisu statuującego zasadę ultima ratio kary pozbawienia wolności, oznaczającej preferencję środków nieizolacyjnych. Choć Sąd meriti orzekając karę grzywny, jako karę obligatoryjną obok kary pozbawienia wolności, wziął pod uwagę złą sytuację majątkową oskarżonego przy określeniu stawki dziennej w najniższym wymiarze, zaś określając ilość stawek kierował się stopniem społecznej szkodliwości czynów. W konsekwencji łączna kara grzywny orzeczona została w kwocie 3 000 zł. W realiach sprawy niniejszej nie sposób uznać, że jej wysokość nie pozwoli oskarżonemu na jej uiszczenie, ani ściągnięcie w drodze egzekucji. Jedynie na marginesie wskazać należy, że przepis art. 58§2 k.k. aktualnie już nie obowiązuje, jako uchylony ustawą z dnia 20 lutego 2015 r.

Wobec niezasadności zarzutów wywiedzionej skargi apelacyjnej i trafności zaskarżonego wyroku, orzeczono o utrzymaniu go w mocy.

Orzekając w oparciu o treść art. 624§1 k.p.k., mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego oraz wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Wynagrodzenie występującemu obrońcy z urzędu zasądzono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.